

Begyndelser Nye tyske bøger på dansk, 2010-2013

EUGEN RUGE

I TIDER MED AFTAGENDE LYS

Forlaget Batzer & Co., 2012

Oversat af Jacob Jonia efter In Zeiten des Abnehmenden Lichts

(Lichts Verlag, 2011)

Oversættelsen er støttet af Goethe-Instituttet

1952

Hen over nytår tilbragte de nogle dage ved stillehavskysten.

En lastbil med kaffe kørte dem fra den lille flyveplads ind til Puerto Ángel. En af deres bekendte havde anbefalet stedet: en romantisk landsby og en idyllisk bugt med klipper og fiskerbåde.

Bugten var skam også idyllisk. Bortset fra en læsserampe af beton.

Selve byen: tyve eller femogtyve småhuse, et søvnigt postindleveringssted og en kiosk der solgte alkohol.

Det eneste udlejningsobjekt var en lillebitte hytte som trods alt var forsynet med tagsten (og som den kvindelige udlejer med spanske rødder kaldte en »bungalow«). Indenfor stod en jernseng under et moskitonet der hang ned fra loftet (udlejeren kaldte det for en »pavillon«). Ved siden af stod to små natborde. Der hang bøjler på søm som hist og her var slået ind i stolperne.

Foran »bungalowen« var der en overdækket terrasse med to vakkelvorne liggestole og et bord.

– Hvor er det hyggeligt, sagde Charlotte.

Hun ignorerede flagermusene som hang med hovedet nedad under tagskægget, altså stort set midt i stuen, takket være den obligatoriske revne på omtrent en håndsbredde mellem væggen og taget. Hun overså det store, plettede svin der strejfede igennem haven og rodede op i jorden rundt om det aflukke som udlejeren kaldte badeværelse.

– Ih, hvor er det hyggeligt, sagde hun. Her kan vi slappe af.

Wilhelm nikkede mens han udmattet smed sig i ligge stolen. Hans bukseben gled op og blottede hans magre, blege underben. Tynd havde han altid været, men nu havde han tabt yderligere fem kilo i løbet af de seneste uger. Hans kantede lemmer mindede om liggestolen han sad i.

Begyndelser Nye tyske bøger på dansk, 2010-2013

– Vi tager ud på nogle dejlige ture her i omegnen, lovede Charlotte. Det viste sig imidlertid at der stort set ikke var nogen »omegn«.

På et tidspunkt kørte de – med en kaffebil – til den nærliggende by Pochutla hvor de var inde i den kinesiske kolonialhandel. Wilhelm slentrede fraværende gennem den propfyldte butik og standsede ved en stor, blankpoleret konkylie.

Femogtyve pesos, sagde kineseren. En hamper pris. Det var sådan en du ville have, sagde Charlotte. Wilhelm trak på skulderen.

Den tager vi, sagde Charlotte. Hun betalte uden at prutte om prisen. En anden gang vandrede de helt til Mazunte. Strandene så mere eller mindre ens ud, bortset fra at stranden i Mazunte var oversået med mørke pletter. De fandt ud af hvorfor da de så hvordan fiskerne løsnede skjoldet på en kæmpemæssig vandskildpadde mens den stadig var i live. De tog aldrig til Mazunte igen. Og de holdt op med at spise skildpaddesuppe. Så blev det omsider nytårsaften. Mændene fra landsbyen havde læsset kaffe i flere dage under højlydte råb og skrig.

Nu havde de fået udbetalt deres løn. Omkring klokken tre var de fulde, og klokken seks var alle bevidstløse. Der blev stille i landsbyen. Ingen mennesker, ingen tegn på liv. Ligesom de andre aftener havde Charlotte og Wilhelm tændt et lille bål med det træ deres *mozo* havde samlet for et par pesos. Det blev tidligt mørkt, aftenerne var lange.

Wilhelm røg.
Ilden knitrede.

Charlotte lod som om hun var interesseret i de flagermus der susede gennem ildskæret, lige så lydløse som stjernes kud.

Klokken tolv drak de champagne af vandglas, og hver især spiste de deres vindruer: Ifølge en lokal tradition skulle man spise tolv vindruer ved årsskiftet. Tolv ønsker – et for hver måned.

Wilhelm spiste alle sine druer på en gang. Charlotte ønskede sig først og fremmest at Werner stadig var i live. Det ønske brugte hun hele tre druer på. Kurt var i live, og ham havde de for nylig fået brev fra.

Begyndelser Nye tyske bøger på dansk, 2010-2013

Han var havnet et sted i Uralbjergene hvor han også var blevet gift, han skrev ikke noget i brevet om de nærmere omstændigheder. Men ikke et suk fra Werner. På trods af Dretzkys anstrengelser. På trods af henvendelsen til Røde Kors. På trods af ansøgningerne de havde sendt til det sovjetiske konsulat – den første var allerede seks år gammel:

De må bevare roen, borger. Alt går sin gang.

Kammerat, jeg er medlem af Det Kommunistiske Parti, og det eneste jeg beder om, er at få at vide om min søn er i live.

– Blot fordi De er medlem af Det Kommunistiske Parti, nyder De ikke automatisk nogen privilegier.

Lede svin. Du skulle skydes. Så bed hun i druen.

Eller endnu bedre Ewert og Radovan: en drue til hver.

En drue for i stedet at lade dem blive ramt af tyfus.

Helbredelig tyfus. En drue for at udvide tyfusepidemien til også at ramme Ewerts kone Inge som for nylig var blevet chefredaktør.

Pludselig var der kun tre druer tilbage. Nu gjaldt det om at bruge dem klogt.

Den tiende drue: Gid alle hendes venner måtte blive ved at være sunde og raske – men hvem var hendes venner?

Den elvte drue: for alle dem der var forsvundet.

Ligesom hun plejede.

Og den tolvte drue ... spiste hun bare. Uden at ønske sig noget. Så var der ikke fl ere.

I øvrigt var det meningsløst. Nu havde hun fem gange ønsket sig at de ville vende tilbage til Tyskland i løbet af det kommende år. Men det havde ikke nyttet noget, de sad stadig her.

De sad her – mens man hjemme i den nye stat var begyndt at fordele embeder.